

P.br.25288/02

OSNOVNI SUD U PODGORICI, kao prvostepeni pamični, po sudiji Ani Perović, u pravnoj stvari tužioca Subotić Stanka, koga zastupa punomoćnik Milorad Bojović, adv.iz Budve, protiv tuženih Vladislava Ašanina iz Podgorice i „JU Media mont“ DOO Podgorica iz Podgorice, koje zastupa punomoćnik Lidija Božović, adv. iz Podgorice, radi naknade nematerijalne štete, VS. 60.000,00 eura, nakon održane glavne i javne rasprave u prisustvu punomoćnika stranaka zaključene dana 16.12.2005.godine, donio je dana 29.07.2006.godine

P R E S U D U

DJELIMIČNO SE usvaja tužbeni zahtjev tužioca, pa se **OBAVEZUJU** tuženi da solidarno na ime naknade nematerijalne štete isplate tužiocu, usled pretrpljenih i budućih duševnih bolova zbog povrede ugleda, časti i prava ličnosti, izazvanih objavljivanjem neistinitih informacija iznos od 3.000,00 eura, sa pripadajućom zakonskom kamatom od dana presuđenja pa do konačne isplate, u roku od 15 dana od pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

OBAVEZUJE SE drugotuženi da po pravosnažnosti objavi presudu u cjelosti u prvom narednom broju dnevnog lista "Dan", i to o svom trošku .

ODBIJA SE tužbeni zahtjev mimo dosuđenog iznosa iz stava 1. izreke ove presude kojim je tužilac tražio da se tuženi solidarno obavežu na isplatu iznosa od još 57.000,00 eura, sa pripadajućom zakonskom kamatom počev od dana presuđenja pa do konačne isplate, **KAO NEOSNOVAN**.

Svaka stranka snosi svoje troškove spora.

O b r a z l o ž e n j e

Tužilac je u tužbi i riječi preko punomoćnika na raspravi istakao da je presudom ovog suda pod oznakom K.br.01/5068 od 03.09.2001.godine, okrivljenom Ašanin Vladislavu, zbog krivičnog djela iz čl.76 st.1,2 i 3 i čl.77 st.1 i 2 KZ RCG u vezi sa čl.27 KZJ izrečena uslovna osuda, s tim što mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od 5 mjeseci i ujedno određeno da se ova kazna neće izvršiti ukoliko okrivljeni u roku od 2 godine ne izvrši novo krivično djelo. Predmetna Presuda je preinačena od Višeg suda u Podgorici i to odlukom Kž.br.879/2001 od 26.09.2002.godine, a po žalbi privatnog tužioca, pa je okrivljeni Ašanin osuđen na bezuslovnu kaznu zatvora u trajanju od 30 dana.Prvotuženi je je oglašen krivim jer je u periodu od 16.05.2001 g do 10.06.2001 g preuzevši tekstove iz nezavisnog tjednika "Nacional",objavio niz neistinitih navoda a da prije objavljivanja prenešenih spornih tekstova nije vršio nikakvu provjeru, tj.da li je ono što objavljuje istinito ili ne i koje je dodatno komentarisao pa je time povrijedio čast i ugled tužioca. Po osnovu ovog, tužilac je tražio naknadu nematerijalne štete izazvanu povredom ličnih dobara i to zbog pretrpljenih i budućih duševnih bolova a usled povrede časti i ugleda.

U završnom izlaganju, tražio je usvajanje tužbenog zahtjeva kojim je nalaže da se tuženi solidarno obavežu na isplatu naknade nematerijalne štete u visini od 60.000 € te da drugotuženi objavi pravosnažnu presudu u integralu u prvom narednom broju lista "Dan".

Tražio je troškove postupka.

Prvotuzeni i drugotuzeni su u odgovoru na tužbu i riječi na raspravi preko punomoćnika istakli da zapravo osporavaju tužbeni zahtjev u cjelosti. Uz tužbu nije dostavljen ni predložen nijedan dokaz, koji bi ukazao osnovano da je tužilac usled objavljivanja tekstova u dnevnom listu „Dan“ a koji su preuzeti iz nezavisnog hrvatskog tjednika „Nacional“, pretrpio nematerijalnu štetu i da će je trpjeti ubuduće. Ovakva vrsta štete se nesporno mora dokazivati kao i stepen duševnih bolova a svi njeni vidovi mogu se utvrđivati samo putem vještačenja ili saslušanjem tužioca u svojstvu partične stranke. Osim toga, U odnosu na tjednik „Nacional“ tj. njegovih novinara i koautora Iva Pukanića i Jelenić Berislava te novinarku Sine Karli koja je obradila i pripremila informacije za objavljivanje autora koji je ostao nepoznat „Nacionalu“, podnijeta je privatna tužba od strane istog tužioca, Općinskom sudu u Zagrebu. Krivičnom presudom naslovljenog suda, optužba je odbijena i po tom osnovu su imenovani novinari oslobođeni od optužbi stavljene im na teret –da su izvršili krivično djela protiv časti i ugleda, uvredom i klevetom objavljivanjem spornih tekstova a koji su potom objavljeni u listu „Dan“. Predmetna presuda, donijeta je nakon što je prvotuzeni u ovoj pravnoj stvari oglašen krivim od strane suda u Crnoj Gori a što jasno ukazuje da nema mjesta odgovornosti ni prvotuzenog ni drugotuzenog. Tuženi su imali osnova da vjeruju da je navedena informacija istinita, ali nisu imali obavezu da provjeravaju njenu istinitost. Tužiocu je dato pravo da objavljene sporne informacije demantuje i demanti je od strane punomoćnika tužioca objavljivani u Dnevnom listu „Dan“, što je upravo jedan od dokaza da tuženi nije povrijedio Zakon o javnom informisanju. Ne odgovara za prouzrokovanu štetu onaj ko učini neistinito saopštenje o drugom, ne znajući da je ono neistinito, ako je on ili onaj kome je to saopštenje učinio, imao u tome interesa. Neosnovani su navodi tužioca kojima je tuženima pokušava imputirati zla namjera u odnosu na tužioca i da su tuženi znali da su tekstovi prenijeti iz „Nacionala“, neistiniti.

U završnom izlaganju, tražili su da se tužbeni zahtjev odbije u cjelosti jer je isti neosnovan.

Tražili su troškove postupka.

Sud je u dokaznom postupku izvršio uvid u spise predmeta ovog suda K.br.01/5068, u uvid u fotokopije objavljenih tekstova sa spornim navodima u dnevnom listu „Dan“ i tjedniku „Nacional“ te u primjerak specijalnog dodatka „Dan“ od 10.07.2001 g a koji su u sklopu spisa predmeta K.br.01/5068, Presudu Kž.br.879/2001 od 26.09.2002.godine Višeg suda u Podgorici, izvršio uvid u Presudu Općinskog suda u Zagrebu Posl.broj XI-K-212/2001 od 12.travnja 2005.godine, saslušao prvotuzenog Vladislava Ašanina u svojstvu partične stranke.

Na osnovu provedenih dokaza, a ocijenivši iste prethodno kako pojedinačno tako i sve ukupno, shodno čl.9 ZPP-a RCG, Sud je odlučio kao u izreci presude sa sledećih razloga:

Iz spisa predmeta K.br.01/5068 u čijem sastavu se nalaze fotokopije objavljenih tekstova sa spornim navodima u Dnevnom listu „Dan“-br.815 od 16.05.2001 g, na strani 4 i br.784 od 18.05.2001 g na strani 5, preuzeti iz tjednika „Nacional“-br.287 od 15 maja 2001 g, primjerak specijalnog dodatka lista „Dan“ od 10.07.2001 g te primjerak teksta „Muk optužene gospode“ koji je objavljen kao redakcijski komentar u listu „Dan“, u periodu objavljivanja spornih tekstova tj u periodu od 16.05 do 10.07.2001 g, utvrđuje se da je ovaj sud donio presudu kojom se prvotuzeni osuđuje za krivično djelo klevete iz čl.76 st.3 u vezi st.2 i 1 KZ RCG a na uslovnu osudu u trajanju od 5 mjeseci kazne zatvora koja se neće izvršiti, ukoliko okrivljeni u roku od 2 godine ne izvrši novo krivično djelo. Sporni navodi na osnovu kojih je

prvotuzeni osuđen a po osnovu kojih tužilac u ovom postupku traži naknadu štete su: „Jedan od najvećih srpskih mafijaša i duvanskih krijumčara partner crnogorskog predsjednika Mila Đukanovića“; „Srpski mafijaš sa hrvatskom putovnicom“; „Privatni tužilac mogao steći hrvatsko državljanstvo ili podmićivanje utjecajnih HDZ-ovih političara ili izravnim poslovnim vezama sa nekim tajnim ortakom u zajedničkoj zločinačkoj organizaciji na teritoriji Hrvatske i susjedne BiH. Koliko se zna Subotićevi švercerski kanali protežu se po cijelom Balkanu“; „Subotić poslovni ortak crnogorskog predsjednika Mila Đukanovića koji najizravnije sudjeluje u djelovanju švercerske dobiti“; „Subotić je jedan od glavnih dobavljača cigareta za jugoslovensko crno tržište i svih tvornica iz svih zakutaka svijeta, uključujući hercegovačku tvornicu duvana u Čapljini i hrvatski TDR“; „I sam Bokan postao Canetova žrtva. Ubijen je u Atini u listopadu prošle godine, ali je iza sebe ostavio poruku da ako bude ubijen iza toga stoji Subotić“; „Upućeniji pripadnici beogradskog podzemlja zbog naleta Subotićevih eskadrona smrti sklonili iz SRJ Jugoslavije, posebno su prestravljeni ubojstvom Radovana Stojičića – Badže, nekadašnjeg ministra MUP-a Srbije i zapovjednika specijalnih postojbi srpske policije u Bosni i Slavoniji. Zbog toga ubojstva počinjenog 10 travnja 1997 godine Miloševićeva policija raspisala za Subotićem tjeralicu početkom 1997.godine“; „Subotić navodno u siječnju 2000 godine ubio i najvećeg vojvodanskog mafijača Branislava Lainovića - Dugog iz Novog Sada, te 1998 godine Jusufa Jusu Gulića vlasnika kluba „Železnik“. No, izgleda da je prevršio mjeru ubojstvom Milana Đorđevića zv.Bombona – Arkanovog kuma i nasljednika te Milana Rajkovića – Milančeta“; „Glavni egzekutor u Subotićevom klanu Milan Milanović – Mrgud iz Vinkovaca koji od privatnog tužioca prima mjesečnu platu od 50.000 dolara, a zadatak mu je eliminacija Subotićević protivnika“, a pun.tužilac je u parničnom postupku svom podnesku . Na dalje se u predmetnoj krivičnoj presudi ističe da okrivljeni Vladislav Ašanin prije objavljivanja prenešenih spornih tekstova nije vršio nikakvu provjeru, tj.da li je ono što objavljuje istinito ili ne, kao ni to da li sadržina tekstova i prenešenih činjenica može štetiti časti i ugledu privatnog tužioca. Osim toga, u navedenim člancima je pronošeno da je privatni tužilac izvršio nekoliko krivičnih djela, ubistava i drugih krivičnih djela koja se gona po službenoj dužnosti, pa u tom pravcu okrivljeni nije dokazivao istinitost ovog tvrdjenja niti je pak dokazao da je imao osnovanog razloga da povjeruje u istinitost onoga što je pronosio, kako to konstatuje Krivični sud. Po ovom sudu – krivičnom, optuženi je postupao s umišljajem u izvršenju konkretnog krivičnog djela za koje je oglašen krivim a na što upućuje činjenica da je nakon pronošenja odnosno objavljivanja tekstova iz „Nacionala“ dozvolio objavljivanje redakcijskog komentara „Muk optužene gospode“ na osnovu čega se vidi da je urednik, ovdje prvotuzeni Vladislav Ašanin, sem prenošenja nastavio sa komentarisanjem takvih tvrdnji pa je zbog toga bio svjestan da za tužioca pronosi neistinite činjenice koje mu štete časti i ugledu i tako nešto je i htio.

Iz Presude Višeg suda u Podgorici KZ.br.879/01 od 26.09.2002.godine utvrđuje se da je gore opisana presuda preinačena pa se Vladislav Ašanin osuđuje na efektivnu kaznu zatvora u trajanju od 30 dana.

Iz Presude Općinskog suda u Zagrebu pod oznakom Posl.broj XI-K-212/2001 od 12.aprila 2005.godine, utvrđuje se da se okrivljeni Sina Karli, Jelenić Berislav i Ivo Pukanić, kao novinari tj.koautori spornih tekstova glasila „Nacional“ oslobađaju od optužbe za krivična djela koja im se stavljaju na teret – kaznena djela protiv časti i ugleda, uvredom i klevetom iz čl.199 st.1 i 2 KZ RH i čl.200 st.1 i 2 uz primjenu čl.60 KZ RH. Po ovom sudu, u samim spornim novinskim tekstovima, sadržani su zakonom predviđeni razlozi za isključenje protivpravnosti kaznenog djela uvrede i klevete, jer Ustav, Krivični zakon kao i Međunarodne konvencije štite pravo na slobodu javnog izražavanja uz poštovanje prava i sloboda građana od zloupotrebe sredstava informisanja pa u konkretnom slučaju o tome nije bilo ni govora.

Iz iskaza prvotuzenog Vladislava Ašanina u svojstvu partične stranke. Sud utvrđuje da je isti 2000 i 2001 godine obavljao funkciju glavnog i odgovornog urednika Dnevnog lista „Dan“, tj. u periodu kad su objavljeni sporni tekstovi preuzeti od „Nacionala“. Prilikom preuzimanja tekstova iz predmetnog glasila pažnju su mu privukli navodi u kojima je pominjana Crna Gora, tj. šverc cigareta i napominje da je „Nacional“ list koji je svako mogao kupiti na trafici. Pošto se upoznao sa sadržinom spornih tekstova, predložio je uređivačkom kolegijumu da se odnosi tekstovi i objave. Dobio je saglasnost od kolegijuma ali je istovremeno istakao da smatra da je njegova odgovornost. Napomenuo je kao jako važno da odnosi tekstovi nijesu prenijeti u integralu samo u tekstualnom smislu nego i u tehničkom smislu jer su čak i fotografije koje su objavljene uz taj tekst skenirane i saglasnost kolegijuma za njihovo objavljivanje dobio je u aprilu mjesecu 2001 godine. Cilj objavljivanja tih spornih navoda, obzirom da su isti bili interesantni usled pominjanja Crne Gore i šverca duvana jeste izazivanje reakcija druge strane. Novinarski kodeks, kako to prvotuzeni ističe, obavezuje da se da mogućnost prozvanoj strani da reaguje, ali kako se kontakt nije mogao uspostaviti sa Stankom Subotićem, „Dan“ je preuzeo tekst iz lista „Svjedok“ gdje je bio objavljen intervju sa tužiocem. Tvrdi da su u više navrata objavljivani demanti navodi kancelarije Bojović – advokata tužioca koja je bila zadužena za davanje saopštenja u ime istog. Nikada nije ništa objavljeno pod njegovim imenom u smislu da su tačni sporni navodi za tužioca i da je tužilac sve to uradio kako stoji u predmetnim tekstovima a nije ni davao izjavu u smislu potvrđivanja ili negiranja istih. Kazao je da nije samo postojala praksa za preuzimanje tekstova iz „Nacionala“ nego je postojala praksa preuzimanja tekstova i iz drugih listova, a koje bi kolegijum ocijenio interesantnim. Pojasnio je dodatno da su tekstovi i iz drugih dnevnih listova preuzimani vrlo često u integralu i to je kategorično potvrdio za objavljene sporne tekstove za tužioca – svaki tekst preuzet iz „Nacionala“ objavljen je integralno, dalje je naveo da su i fotografije prenošene, tj. skenirane su sa izvornih podloga, pa na pitanje punomoćnika tužioca zašto to nije urađeno dana 18.05.2001.godine navodeći da uz izvorni tekst nije preuzeta i fotografija već je objavljena druga-neadekvatna, prvotuzeni je odgovorio da je u pitanju bio specijalni dodatak za koje već i ne postoji praksa da se fotografije objavljuju onako kako postoje u originalnoj verziji tj. skeniraju sa izvornih podloga. Dodao je da nije smatrao u konkretnom slučaju da animira čitalačku publiku na stigmatizaciju objavljivanjem neadekvatnih fotografija uz novinske članke. Takođe na pitanje punomoćnika tužioca, Vladislav Ašanin je opet potvrdio da je list „Dan“ imao praksu da uz preuzete tekstove iz „Nacionala“ izda saopštenje-reagovanje advokatske kancelarije Bojović koja zastupa g-dina Subotića na području Crne Gore. Kao glavnog i odgovornog urednika, nije ga interesovalo da li je porastao tiraž „Dana“ u tom periodu, sigurno je da demanti dati u ime tužioca nisu formalno objavljeni i nije bio u obavezi da provjerava istinitost navoda tekstova koji su preuzeti iz drugih glasila. Na kraju je naveo da nije imao priliku da upozna g-dina Subotića niti je sa njim imao bilo kakav vid poslovne saradnje, te da nije imao namjeru povrijediti čast i ugled tužioca preuzimanjem i objavljivanjem spornih članaka.

Punomoćnik tužioca je prigovorio na ovaj iskaz jer se iz njega može zaključiti da je tuženi svojevremeno imao namjeru da povrijedi čast i ugled tužioca.

Sud je prihvatio iskaz tužioca kao djelimično objektivan ali i u bitnom iskren, jer je svojim cjelokupnim ponašanjem i stavovima u toku davanja iskaza ostavio utisak na Sud obzirom da je djelovao kao osoba koja je zaista uvjerena da je predmetnim objavljivanjem htio isprovocirati samo reagovanje ali ne i težu posledicu-povredu časti i ugleda tužioca.

Ustav RCG u čl.34 st.2 jamči slobodu misli i javnog izražavanja mišljenja, dok se u čl.35 st.1 jamči sloboda štampa i drugih vidova javnog obavještanja. Sloboda izražavanja jeste jedan od osnovnih uslova za napredak i razvoj demokratskog društva. Međutim, ta sloboda izražavanja i informisanja nije apsolutna. Tada važećim Zakonom o javnom informisanju (Sl.list RCG br.4/98:16/02:41/02) u čl.1 st.1 i 2 je propisano „Republika Crna Gora obezbjeđuje i jamči slobodu informisanja na nivou standarda koji su sadržani u međunarodnim dokumentima o ljudskim pravima i slobodama (OUN, OEBS, Savjet Evrope, EU)“. Evropska konvencija o ljudskim pravima u čl.10 st.1 propisuje da svako ima pravo na slobodu izražavanja, da ovo pravo uključuje slobodu posjedovanja sopstvenog mišljenja, primanja i saopštavanja informacija i ideja bez miješanja javne vlasti i bez obzira na granice. Država ima mogućnost da se miješa u tu slobodu javnog informisanja, ali pod uslovima definisanim u čl.10 st.2 po kom se sloboda izražavanja može podvrgnuti formalnostima, uslovima, ograničenjima ili kaznama propisanim Zakonom i neophodnim u demokratskom društvu u interesu nacionalne bezbjednosti, teritorijalnog integriteta ili javne bezbjednosti, radi sprečavanja nereda ili kriminala, zaštite zdravlja ili morala, zaštite ugleda ili prava drugih, sprečavanja otkrivanja obavještenja dobijenih u povjerenju ili radi očuvanja autoriteta i nepristrasnosti sudstva. Zakonom o javnom informisanju RCG u čl.4 je propisano da je zabranjena cenzura štampa i svih drugih vidova javnog informisanja.

Dakle, korišćenje prava na slobodu izražavanja – saopštavanje informacije povlači za sobom dužnosti i odgovornosti. Iako je uloga medija u demokratskom društvu izuzetno važna budući da isti imaju ovlašćenja da objavljuju informacije i ideje o svim pitanjima od opšteg interesa, što ne samo da je zadatak medija, već i način da se ostvari pravo građana da dođu do informacija, neke granice se ne smiju prekoračiti. U čl.6 st.1 i 2 Zakona o javnom informisanju a koji je bio na snazi u periodu objavljivanja spornih tekstova, propisano je da su javna glasila dužna da objavljuju tačne, objektivne i potpune informacije o svim događajima i pojavama, poštujući novinarsku etiku i profesionalni kodeks, pa su javna glasila dužna poštovati privatnost i dostojanstvo građana, pa sa ovih razloga Sud nije prihvatio navode prvotuzenog da nije smatrao u konkretnom slučaju da može animirati čitalačku publiku na stigmatizaciju objavljivanjem neadekvatnih fotografija uz novinske članke te da nije mogao i morao računati na posledicu koja je nastupila.

Nesporo je da je list „Dan“, čiji je glavni i odgovorni urednik bio prvotuzeni, dana 16.05.2001 g i 18.05.2001, te u specijalnom dodatku „Dana“ od 10.07.2001 g, prenio tekstove iz hrvatskog nezavisnog tjednika „Nacional“ pod naslovima: „Ko je glavni mafijaški bos na Balkanu“, „Ko su najveći crnogorski i srbijanski mafijaši“, u kojima su objavljeni zapravo sporni navodi, gore detaljno opisani i kojima je punomoćnik tužioca u ovom postupku, podneskom od 24.06.2005 g, dodatno naveo sporne navode: „Subotićeva mafijaška organizacija očito se zamaskirala hrvatskim dokumentima, možda čak hrvatskim tvrtkama i hrvatskim „bratskim gangovima“...“, „nekoliko najvećih obavještajnih službi na svijetu radi paralelnu istragu o hrvatskom državljaninu Stanku Subotiću Canetu, europskom kralju šverca cigareta...“, „kako Nacional doznaje i hrvatska policija provodi istragu o Stanku Subotiću...“, „predstavnik jedne od vodećih svjetskih sila potvrdio je/da prema njihovim saznanjima, članak objavljen u prošlom broju Nacionala potpuno odgovara istini...“, „Subotićeva kompanija bila je/najveći kupac cigareta bez taksenih markica British American Tabacooa (BAT)...“, „Subotić uz pomoć Mila Đukanovića, Zorana Đinđića, Ljupča Georgijevskog i BAT-av želi izgraditi najveći duhanski imperij na Balkanu“.

U konkretnom slučaju, nesporo je takođe da demanti tužioca nije izostalo u vidu reagovanja a za što je bila zadužen njegov advokat Milorad Bojović iz Budve kao što je Sud to utvrdio

uvidom u specijalni dodatak lista "Dan" od 10.07.2001 g od tadašnjeg glavnog i odgovornog urednika a kako se to nalaže članom 47 Zakona o javnom informisanju.

- Sporno je među strankama to da li su tuženi objavljivanjem spornih navoda povrijedili čast i ugled tužioca i time mu prouzrokovali duševne bolove.

Sud je mišljenja shodno rezultatima dokaznog postupka, da su tuženi dužni solidarno naknaditi štetu u visini kako to stoji u dispozitivu ove presude a u skladu sa tada važećim čl.31 st.2 Zakona o javnom informisanju RCG, jer je u postupku dokazana opravdanost dosudene naknade a na što nesporno ukazuje sami objavljeni sporni navodi, i tužilac je nesumnjivo pretrpio duševne bolove po osnovu povrede ugleda, časti i prava ličnosti izazvanih objavljivanjem neistinitih informacija, jer se prvotučeni morao ponašati u skladu sa čl.6 st.1 i 2 Zakona o javnom informisanju i pored toga su tekstovi samo preuzeti iz tjednika "Nacional".

Takođe, kako to sud nalazi u konkretnom slučaju, navedenom netačnim informacijama se narušava zakonom zaštićeni interes lica – tužioca na koje se informacija odnosi. Objavljivanjem netačnih informacija, tuženi je zloupotrijebio slobodu informisanja i nije pružio čitalačkoj publici tačne i objektivne informaciju, što je bila njegova zakonska obaveza. Objavljivanjem predmetnih neistinitih informacija tj. ne provjeravajući istinitost sporne informacije prije objavljivanja, mogao je i morao računati na eventualnu posledicu podsticanja stigmatizacije kod čitalaca, pa je tuženi bio dužan voditi računa o tome.

Imajući u vidu sadržaj spornih navoda koje su objavljene u listu "Danu", sud nalazi da su predmetne neistinite informacije objektivno takve da za posledicu imaju povredu prava ličnosti – ugleda, časti i dostojanstva. Sud je došao do utvrđenja da je objavljivanje odnosnih neistinitih informacije zaista imalo za posledicu nematerijalnu štetu manifestovanu kroz trpljenje duševnih bolova, jer bi sporni navodi u kod svakog prosječnog čovjeka izazvale minimum vrlo neprijatno osjećanje.

Ipak, obzirom da dokazivanje istinitosti objavljenih informacija leži na tuženom, Sud je uzeo u obzir i presudu Općinskog suda u Zagrebu pod oznakom Posl.broj XI-K-212/2001 od 12.travnja 2005.godine, te kazivanje prvotučenog u svojstvu partične stranke.

Prvotučeni u svom iskazu kategorički negira svjesnost tj.svoju namjeru da tužiocu povrijedi čast i ugled ali je rekao i to da ne bi objavio sporne tekstove da je znao što će ga snaći. Ipak, dozvolivši objavljivanje redakcijskog komentara "Muk optužene gospode" u listu "Dan" u periodu kada su objavljeni i sporni tekstovi, govori suprotno a krivičnom presudom ovog i Višeg suda nesumnjivo je utvrđeno je postojanje vinsti na strani prvotučenog. Ovaj sud je vezan krivičnom presudom shodno članu 15 ZPP-a RCG, ali isto tako činjenice koje su utvrđene u krivičnom postupku, koji je vođen protiv lica koje je objavilo sporne tekstove, nijesu od uticaja na partični postupak. U partičnom postupku, sud je u pogledu postojanja krivičnog djela i krivične odgovornosti vezan za pravosnažnu presudu suda kojom se optuženi oglašava krivim-u ovom slučaju a shodno gore pomenutom članu. Sva pitanja koja ne ulaze u biće krivičnog djela i ne tiču se krivične odgovornosti, raspravlja partični sud potpuno samostalno i nije vezan za druge činjenice koje je krivični sud utvrdio.

Sledstveno prednjem, osnovanost tužbenog zahtjeva nije sporna ali sporna je visina tužbenog zahtjeva koju je tužilac postavio u visini od 60.000 €. Pošto je prethodno odbijen predlog punomoćnika tužilaca da se odredi vještačenje po vještaku neuropsihijatru koji bi se izjasnio na okolnosti inteziteta pretrpljenih i eventualno budućih duševnih bolova tužioca

Sud je prilikom određivanja visine naknade imao u vidu postojeću sudsku praksu kod dosuđivanja naknade nematerijalne štete usled duševnih bolova zbog naročito teškog invaliditeta ili smrti bliskog lica, pa u isto vrijeme nalazi da su ti duševni bolovi neuporedivo jačeg inteziteta i trajniji od onih koje je tužilac imao usled objavljivanja neistinitih informacija. Sudska praksa je takođe, da u slučaju povrede ljudskog dostojanstva, časti i ugleda oštećenima kao u ovom slučaju, pripada pravo na satisfakciju, bilo zahtjevom za ispravku, bilo objavljivanjem presude, ali i pravom oštećenog da mu štetnik isplati pravičnu naknadu, vodeći računa o krivici štetnika, intezitetu napada na povrijeđeno dobro, o načinu i sredstvu kojim je to učinjeno ali i o proteku vremena od kada je povreda učinjena, te o drugim bitnim okolnostima saglasno sa odredbama čl.36 Ustava RCG, gore pomenutih članova Zakona o javnom informisanju RCG i čl.200 ZOO-a, koje opravdavaju dosuđivanje naknade koja u konkretnom slučaju iznosi 3.000 € za tužioca, u kom dijelu je Sud usvojio tužbeni zahtjev i obavezao prvotuzenog i drugotuzenog da štetu u predmetnom iznosu naknadi tužiocu.

Sud nalazi da bi određivanje naknade iznad iznosa usvojenog u stavu I izreke presude bilo protivno prirodi i društvenoj svrsi naknade nematerijalne štete, te je tužbeni zahtjev u iznosu mimo dosuđenog odbio kao neosnovan.

Shodno članu 199 ZOO-a, sud je naredio drugotuzenom objavljivanje presude po pravosnažnosti iste o njegovom trošku a u cilju potpune satisfakcije oštećenog.

Odluka o troškovima parničnog postupka donijeta je shodno čl.152 st.2 ZPP RCG jer su tužiocu djelimično uspjeli u sporu protiv tuženog – procentualno izraženo 5 % u odnosu na ukupno traženi iznos tužbom, u skladu sa čim je Sud odlučio da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Na osnovu izloženog, odlučeno je kao u izreci presude.

OSNOVNI SUD U PODGORICI

Dana 29.07.2006.godine

PRAVNA POUKA :Protiv ove odluke dozvoljena je žalba u roku od 15 dana od dana prijema pismena iste Višem sudu u Podgorici a preko ovog Suda.

ZTO: Boljević Maja